

ΓΑΛΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ρ. ΝΤΥΠΕΡΡΕ

Ο ΕΡΗΜΙΤΗΣ ΤΩΝ ΑΠΠΕΩΝ

Σε μία απόκρημη πλαγιά των "Αλπεων, δυο ώρες με το σκι απ' το Σαιν-Μόριτς, ένας παράξενος ερημίτης καθόταν από χρόνια σε μία μικρή ξύλινη καλύβα. Από το ύψος αυτό, το ατέλειωτο πανόραμα των χιονισμένων βουνών άπλωνόταν με μία τρομαχτική μεγαλοπρέπεια. "Όλοι οι έλπινοιστάι ήξεραν την καλύβα του άγνωστου ερημίτου κι' όλοι τους παραξενεύοντοσσαν πώς άντεχε στις άγριες θύελλες στις κατακλυσμιαίες θρογές και στά χιόνια, στ' αδάκοπα χιόνια που έθρασαν τα πάντα κάτω από τ' άσπρο σάβανό τους. Ποιός ήταν άραγε αυτός ο ξένος; Ποιό τραγικό μυστικό τον είχε ρίξει σ' εκείνη την παγερή μοναξιά και την αιώνια σιωπή των "Αλπεων; Πώς δεν είχε τρελλαθεί ακόμη από την άγρια ερημιά; Ποιός ξέρει... "Ο άγνωστος φαινόταν τόσο ευτυχισμένος! "Ήταν ένας σοβαρός άνδρας ασπράτα χρόνων με άδρα χαρακτηριστικά και με γερό κι' άθλητικό σώμα. "Η ζωή του είχε γίνει θρόλος στο Σαιν-Μόριτς. "Η έικκεντρικός "Αμερικανίδες κι' η τρελλές άριστοκράτισσες του Παρισιού και του Λονδίνου λαχταρούσαν με χτυποκάρδι να τον συναντήσουν στις έκδρομές τους με τα σκι, να τον γνωρίσουν και να μάθουν το μυστικό του. Πόσο τις μεθούσε ή παράξενη ζωή; του και πόσο τις σκανδάλιζε ή άγέρωχη περιφρόνησή του!... "Ο ερημίτης των "Αλπεων ήταν άόρατος κι' ή ξύλινη καλύβα του ήταν κλειστή και σκεπασμένη από τα χιόνια...

έλθετικό χωριό, πιά πέρα από το Σαιν-Μόριτς, για να κάνει τα φώνια του που θα κρατούσαν ως την "Ανοιξη.

Οι χωρικοί τον κύτταζαν περίεργα, με κάποιο φόβο, δίχως να ταλμούν να του μιλήσουν. "Ο ξένος, λιγόλογος, άγόραζε τα τρόφιμά του, φέρωνε το σασκι στον δμο του κι' έπειτα χανόταν με τα σκι μέσα στην κατάσταση ερημιά των πάγων.

"Εκείνο το άπόγευμα, ένας παγερός άέρας έσηρνε δώ κι' έκει τις χοντρές νιφάδες. "Ο ερημίτης έρριξε το σασκι στον δμο του και βήκε απ' το χωριό τραβώντας για τη μακρινή καλύβα του. Το χιόνι όμως δυνάμωνε κι' ύστερ' από λίγη ώρα κατάλαθε ότι θα ήταν τρέλλα να συνεχισή το δρόμο του. Νύχτωνε πια και σε κάθε θήμα μπορούσε να γλυστρήσει και να χαθή μέσα σ' εκείνες τις τρομαχτικές άβύσσους. Διάλεξε λοιπόν ένα πρόχειρο καταφύγιο κι' έτοιμάστηκε να περάση εκεί πέρα τη νύχτα, όταν άξαφνα μέσα στη θαθεία σιωπή ακούστηκαν ή σπαραχτικές κραυγές κάποιας γυναίκας που κινδύνευε. "Ο ερημίτης άνατρίχιασε κι' έσησε τ' ατί του. Κάποια γυναίκα έπεφτε σε μία θαθεία χαράδρα μαζί με μία χιονοστιβάδα που γλυστρούσε υπόκοψα.

"Ο ερημίτης βγήκε άμέσως από το καταφύγιο του. "Εκείνη τη στιγμή ένα τραγικό σώμα πέρασε πάνω από το κεφάλι του και σφωιάστηκε πιά πέρα στο βάθος μιας μικρής χαράδρας. Τα χιόνια που έπεσαν από πάνω του, το θάψανε κάτω από το παγερό σάβανό τους. "Ο άγνωστος τότε ώρμησε προς τα εκεί, έσκαψε με τα χέρια του τα χιόνια και έξεθαψε την άτυχη άλπινίστρια.

- Θάρρος! της φώναξε. Θάρρος! Μη φοβάστε!... Θα σάς σώσω...

- Βοήθεια!... Πνίγομαι... Θα πεθάνω.. Βοήθεια!... ούρλιαζε σπαραχτικά ή άνωστος.

"Όταν ο ερημίτης την έξεθαψε από τα χιόνια, ήταν άναίσθητη. "Απλωσε λοιπόν το μάλλινο μανδύα του, την εάπλωσε άπάνω και προσπάθησε να τη αναφέρη. Κατάλαβαινε ότι ή φωνή της ξένης, που άνηχούσε έδω και λίγες στιγμές σπαραχτικά, δεν μπορούσε νάχη σούσι για πάντα.

Κι' αλήθεια, το παγωμένο αίμα της άρχισε να κυλάει πάλι σιγά-σιγά μέσα στις φλέβες. "Ο ερημίτης μ' ένα χαμόγελο της έθρεξε τα γέιλη με λίγο ρούμι. "Εκείνη τότε άνοιξε τα μάτια της και τον κύτταξε παράξενα. Μά κι' ο ερημίτης τραβήχτηκε άξαφνα κατόχλιμος και κάρφωσε τα μάτια του μέσα στα γαλανα μάτια της άγνωστου. "Ήταν άπίστευτο! Τί καταπληκτική όμοιότης με κάποιο πρόσωπο!...

"Η ξένη όμως πήγε πιά κοντά το πρόσωπό της στο δικό του, τον κύτταξε ακόμη πιά παράξενα κι' έπειτα με μία άπότομη κίνηση τον άγκάλιασε κι' άρχισε να κλαίη και να του φωνάζη:

- Ζάν! Ζάν!... Συγχώρεσέ με!...

Κι' ύστερα λιποθύμησε πάλι από τη συγκίνηση.

"Ο ερημίτης την κύτταξε άφωνος μ' ένα θλέμμα τρελλού, τρέμοντας σύγκορμος από την παραχή του. "Εκείνη! "Ήταν λοιπόν εκείνη! "Η Μαρία-Λουίζα! Τί σύμπτωση!... "Η καρδιά του που είχε γιατρευτή απ' όλες τις παλινές πληγές, μάτωσε πάλι...

Τό χιόνι έπεφτε από πάνω τους με μία πένθιμη σιωπή θανάτου. "Άξαφνα στην κορυφή της χαράδρας ακούστηκαν ή φωνές εκείνων που έψαχναν για να βρούν την άτυχη άλπινίστρια και που τώρα έβλεπαν ότι την είχε σώσει κάποιος ξένος.

"Ο ερημίτης άνατρίχιασε κι' έβιδιξε από το νού του τα περασμένα. Πριν οτάσουν στο βάθος της χαράδρας οι άλλοι άλπινιστάι, είχε γυρίσει κιάλας στο κρυφό καταφύγιο του.

***

"Η Μαρία-Λουίζα άνοιξε τα μάτια της σαν να ξυπνούσε από έναν βαθύ λήθαργο. "Από που γύριζε λοιπόν; "Από τον έλλο κόσμο; "Όλα μέσα σ' εκείνο το θερμό δωμάτιο του έξοδοχειού της φαινότουσαν παράξενα. "Ο άνδρας της, γονατιστός μπροστά στο κρεβάτι, της φιλούσε τα χέρια και της φώναζε κλαιώντας από τη χαρά του:

- Μαρία-Λουίζα!... "Αγάπη μου!... "Εγώ είμαι!... Δεν με

"Η χειμερινή «σαιζόν» είχε άρχισει κιάλας στο Σαιν-Μόριτς. "Ο παγερός άέρας ούρλιαζε ανάμεσα στις κάτασπρες χαράδρες κι' ή χειμωνιάτικες θύελλες τράνταζαν τις νύχτες τα μεγάλα κοσμοπολιτικά ξενοδοχεία.

Οι φίλαθλοι γλυστρούσαν με τα σκι στις επικίνδυνες πλαγιές, τραβούσαν με μία λιγγιώδη ταχύτητα για τις μακρινές κοιλάδες και κατηφόριζαν μ' άφάνταστη τρέλλα σε μυστηριώδεις άβύσσους, όπου εύρισκαν συχνά το θάνατο...

"Ο ερημίτης του θουνού, μόλις άντίκρυζε κανέναν άλπινιστή, άλλαζε δρόμο και χανόταν με τα σκι του πίσω απ' τις πλαγιές. "Η καλύβα του πάλι ήταν σε μία τόσο απόκρημη μεριά, που κανείς ποτέ δεν κατάφερε να τη φτάση. Κι' ή μέρες περνούσαν μονότονα, μέσα στη θαθεία σιωπή των πάγων, δίχως κανείς να μπορή να μάθη ποιός ήταν ο ερημίτης του θουνού.

"Όταν πλάκωσε ο θαρός χειμώνας, τό κρύο πάγωσε τα χιόνια που είχαν σκεπάσει τα μονοπάτια και τους δρόμους. Χιλιάδες κρύσταλλα σαν πελώρια διαμάντια λαμποκοπούσαν ιριδωτά στα έλάτια. Είχε φτάσει ή πιά άγρια έποχή κι' ή "Αλπεις ήταν επικίνδυνες για τους φίλαθλους. Κάθε τόσο ξεσπούσαν ή χιονοθύελλες και κάθε τόσο ή χιονοστιβάδες γκεμίζόντουσαν με πάταγο από τις πανύψηλες κορυφές...

"Ο ερημίτης κάθε τέτοιο καιρό κατέβαινε από την καλύβα του σ' ένα μικρό

"Ο ερημίτης την εάπλωσε κάτω και προσπάθησε να την αναφέρη...

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΑΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΔΑΣΤΕΡΩΝ

ΑΛΛΟ πάλιν τούτο!...
 Η "Ανναπέλλα θα γίνη κυνηγός θηρίων. Μετά λίγες εβδομάδες θα πάη στις "Ινδίες για να γυρίση ένα φιλμ. Στη Βομβάη όμως την περιμένει κάποιος μαχαραγιάς θαυμαστής της, ο οποίος θα τη φιλοξενήση στο κράτος του και θα διοργανώση προς τιμήν της κυνήγια τίγρεων. Κι' έτσι η ώραία θεντέττα θα πάρη και το βάπτισμα του κυνηγού θηρίων. Μπραβούισια!

Ετοιμάζεται το γύρισμα μιάς ταινίας με σενάριο...του Μεγάλου Ναπολέοντος. Από το μυαλό του Κορσικανού δορυκτήτορος δεν έπερασε θέβια η ιδέα να γράψη σενάριο για κινηματογράφο, που δεν υπήρχε άλλωστε στην εποχή του. Μά η ύποθεσι πού θα κινηματογραφηθή δεν έγράφη. Τη διηγήθη ο Ναπολέων όταν ήταν στην άκμή του, στα 1805, δηλαδή μια θραδεία σ'ένα κύκλο οικείων του, στο σαλόνι της αυτοκρατορίας "Ιωσηφίνας. Τη διηγήθηκε για να δείξη πώς έχει και λογοτεχνικό ταλέντο. Κ' η ύποθεσι αυτή είχε η έξης: Στη Ρώμη γίνεται πολλές λόγος για μια μάγισσα που προλέγει το μέλλον. Μεταξύ εκείνων που τη συμβουλευθήκαν ήταν και δυο νέοι, ο Καμίλλος κι' ο "Ιούλιος. Η μάγισσα εις μέν τον Καμίλλου ειπε πως ο γάμος του που είχε κιάλας όρισθη ποιά μέρα θα γινότανε, θ' ανεβόλλετο. Εις δε τον "Ιούλιο ειπεν ότι θα εμπλεκε σ' ένα μεγάλον έρωτα κι' ότι θα διέπραττε ιεροσυλία και φόνο. Φυσικά, αυτή η προφητεία έκαμε μεγάλην εντύπωσι στον "Ιούλιο. Η εντύπωσι του δε έγινε ζωηρότερη, όταν μετά λίγες ημέρες έμαθε πως ο γάμος του φίλου του Καμίλλου ανεβλήθη. Αποφάσισε τότε να φύγη από τη Ρώμη και να πάη σ' ένα μοναστήρι να γίνη καλόγερος κ' έτσι ν' αποφυγή τον πειρασμό του έρωτος, της δολοφονίας και της ιεροσυλίας, που του προείπεν η μάγισσα. Μά στο μοναστήρι συναντή την κόμησσα Βιβάλντι και την έρωτεύεται τρελλά. Η πρώτη προφητεία της μάγισσας αληθευει έτσι. Μά και η δεύτερη θυγήκεν αληθινή, γιατί ο "Ιούλιος με την κόμησσα Βιβάλντι, παραδομένο στον έρωτά τους, μέσα σ' ένα μοναστήρι διαπράττειον φυσικά ιεροσυλία. Δεν άργησε

Η ήθοποιός του κινηματογράφου Μαίρη Γουέστ στο ρόλο της «Λαίρας Λού»

γνωρίζεις;... Μή φοβάσαι πειά... Είσαι κοντά μου!... Ζής!... Ζής πάλι και θα είσαι ευτυχισμένη όπως πρώτα!
 — Εύτυχισμένη; έκανε η Μαρία-Λουίζα με κάποια πίκρα. Μά γιατί; Τι έχω; Τι μου συνέβη;...
 Κι' ύστερα θυμήθηκε το τραγικό πείσιμό της κι' εξακολούθησε:
 — "Α, ναί! Τώρα θυμάμαι... Είχα πέσει από ψηλά μαζί με τα χιόνια στο βάθος μιάς χαράδρας... Κι' έπειτα είχα κοιμηθή!... Τι παράξενο όνειρο!... Κι' είχα δη τον Ζάν κοντά μου, κοντά στο πρόσωπό μου να με κυττάη όπως άλλοτε, τον καιρό που είμαστε άρραβωνιασμένοι... Μου φαίνεται ότι αυτό τ' όνειρο, που ήταν τόσο ζωηρό, είναι αληθεια!...
 Κι' η Μαρία-Λουίζα έκρυψε το πρόσωπό της μέσα στα χέρια της κι' άρχισε να κλαίη.
 — Συγχώρεσέ με... ειπε στον άνδρα της. Συγχώρεσέ με που άναφέρω τ' όνομα του Ζάν. Ήταν άλλοτε άρραβωνιαστικός μου... Μ' αγαπούσε τρελλά, παράφορα, κι' όμως έγω γελούσα μαζί του κι' έπαίζα με την αγάπη του... Ο Ζάν υπέφερε κρυφά αυτό το μαρτύριο και τέλος, όταν έμαθε μιά μέρα ότι αγαπούσα εμένα, Ραούλ, δίχως κανένα παράπονο έφυγε από κοντά μου και χάθηκε από το Παρίσι... Από τότε κανείς δεν έμαθε ποτέ τι είχε απογίνει...
 Η Μαρία-Λουίζα έσκυψε πάλι το κεφάλι της κι' εξακολούθησε να κλαίη με λυγμούς, σαν να μετανοούσε για τ' άδικο που είχε κάνει στον Ζάν, στον τραγικό άρραβωνιαστικό της.
 Μά κι' εκεί άπάνω στην άποκομηνη πλαγιά των "Αλπεων, μέσα στη σωπληλή καλύβα του, ο έρμητης έκλαιγε κι' αυτός σκυμμένος κοντά στη φωτιά του με την καρδιά ραγισμένη τώρα για πάντα. Είχε ξαναδη τη Μαρία-Λουίζα, την είχε ξανασφίξει στην άγκαλιά του και δεν μπορούσε ποτέ πειά να τη ξεχάση...
 Κι' ο Ζάν, ο τραγικός άρραβωνιαστικός, θυθίστηκε πάλι στο σκοτεινό μυστήριό του κι' εξακολούθησε να ζή όπως πρώτα μέσα στην άπελπιστική μοναξιά των "Αλπεων.

[Ειδήσεις, πληρεφερεις, κευσερμελιό]
 τέλος να πραγματοποιηθή και η τρίτη προφητεία, γιατί σε μιά ύκνηνη ζήλειας ο "Ιούλιος έσκότωσε την έρωμένη του.
 Από τή ρωμαντική και γεμάτη πάθος, από την άγρια αυτή φρανταστική ιστορία, που διεσώθη από τους ιστοριογράφους του Μ. Ναπολέοντος, έγινε σήμερα το σενάριο της προαναφερθείσης ταινίας. Και όμολογουμένως είναι από τα δραματικώτερα.

Στο Χόλλυγουντ άρχισε να συζητήται τώρα τελευταία η γνώμη όπως καθιερωθούν...γάμοι ώριμένης διαρκείας! "Όσοι δηλαδή παντρεύονται, θα σφυγομετρούν το έρωτικό τους αίσθημα, την εκτίμησι που έχουν μεταξύ τους και αναλόγως θα όρίζουν τη διάρκειά του γάμου τους, ένα χρόνο, δυο, τρία, με συμβόλαιο. "Έτσι θα λείψουν τά διαζύγια. Ο λόγος για τον όποιον συζητείται μιά τέτοια λύσις είναι το ότι μεταξύ των καλλιτεχνών του κινηματογράφου δεν υπήρχαν μέχρι πρό όλιγων ημερών παρά μόνον τέσσερες εφόπαξ παντρεμένοι. Τά άντρώγυνα δηλαδή του Σπένσερ Τράου και του "Εντγαρντ Ρόμπινσον. Μά ο Σπένσερ Τράου πρό όλιγων ημερών έχωρισε με τη γυναίκα του, ύστερ' από δώδεκα έτών συμβίωσι. Και το άλλο άντρώγυνο όμως που μένει, θρίσκειται στα τσακώματα...
 Η μόνη λοιπόν λύσις είναι ο γάμος περιορισμένης διαρκείας.
 — Σε παντρεύομαι για ένα χρόνο...
 — Για ένα δεν δέχομαι. "Αν θέλεις για τρία, κάτι γίνεται...
 — Τρία είναι πολλά...
 — Μ' άφομ μ' αγαπάς πολύ;
 — Αί, άς μοιράσουμε τη διαφορά, κι' άς κάνομε το γάμο μας και για δυο χρόνια... δυο χρόνια καλά είναι, κ' ύστερα θλέπουμε!...
 Τι κωμωδία! ...

— "Ενας Γάλλος από το Ζουαμβιλ έλυσε με το γάτο του το πρόβλημα της ζωής. Μιά γαλλική κινηματογραφική εταιρεία έγύρευεν ένα γάτο, γιατί της χρειαζότανε σε διαφόρους ρόλους ταινιών. "Εδιάλεξαν λοιπόν τον γάτο αυτόν από το Ζουαμβιλ και υπέγραψαν συμβόλαιο με τον κύριό του για άρκετά χρόνια προς 70 φράγκα την ημέρα. Και ο κύριος του γατου, ένας φτωχός γεροντάκος, παρακαλεί τώρα το Θεό να κόβη άπ' αυτόν χρόνια και να τά χαρίζη στο γάτο του ημέρες!...

Στη Γαλλία οι μυθιστοριογράφοι και οι δραματικοί συγγραφείς εκηρύχθηκαν έναντιον του κινηματογράφου. Κι' άφορμη εινε το ότι οι σκηνοθέται του κινηματογράφου παίρνον τά έργα των συγγραφέων, τά κόβουν, τ' αλλάζουν και τά κάνουν αγνώριστα στις ταινίες. Βέβαια οι συγγραφείς παίρνον ποσοστά γι' αυτό, αλλά διαπομπεύονται και δυσσημούνται. Ο κινηματογράφος άπευθύνεται προς το άμόρφωτο πλήθος και οι σκηνοθέτες του δεν σέβονται καθόλου τά άριστουργήματα των λογοτεχνίας. Τά προσαρμόζουν προς τά θάναυσα λαϊκά γούστα τόσο, που ένας συγγραφέυς αν ιδή το έργο του στην όθόνη, πρέπει, αν έχει λιγη αξιοπρέπεια, να κοκκινίση από την ντροπή του.
 Πρέπει όμως να σημειωθή, ότι όποιος συγγραφέυς δεν θέλει να θεσπλωθή το έργο του, μπορεί να μην δάση την άδεια να κινηματογραφηθή. Μά εινε ο πειρασμός των ποσοστών, θλέπετε... Αυτοί οι ειλολογημένοι τα θέλουν και τά δυο, και τη φιλολογική τους αξιοπρέπεια και τά ποσοστά. Μά ο "Ιησούς ειπε:
 — Ου εόνασθε δυσι κυρίοις δουλεύειν, Θεώ και Μαμωνά...
 Πώς! ...
 ***
 "Ότε ο Ντούνκλας Φαίρμπανκ πατηρ και η Μαίρη Πίκφορντ, που έχώρισαν πρό καιρού, ξαναπαντρεύονται; Στο Χόλλυγουντ, τουλάχιστον, το θεωρούν όλοι για βέβαιο. Μερικές παρεξηγήσεις τους έχώρισαν, λένε, αλλά φαίνεται πως η άμοιβαία συμπάθειά των, αντί να σβύση με το χωρισμό, εφούντωσε
 Ο Φαίρμπανκς θρίσκειται πρό καιρού στο Λονδίνο, ένω η Πίκφορντ παίζει στο Χόλλυγουντ. Συνεννοήθηκαν όμως τηλεφωνικώς και φαίνεται πως τά έκανόνισαν να ξαναρχίσουν τη ζωή τους...
 Χαρά στο κουράγιο τους!...